

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 35

Trữ yêu nữ giải cứu bối tử

Ngũ Vương Tử cũng nói:

- Đây không phải chỗ thuyền đậu. Quả có chỗ đáng ngờ.

Thiết Kỳ Sĩ muốn xuống núi thám sát. Tuy trên bờ có người nhưng toàn là du khách và người buôn bán thông thường, không ngại lọt vào mắt những nhân vật giang hồ.

Chàng nói:

- Các vị giả làm du khách cứ dọc sông mà đi, tại hạ xuống thuyền điều tra.

Cao Thức dặn:

- Lão nhị phải coi chừng trong thuyền có người ẩn nấp.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu đệ không đi trên mặt nước.

Ngũ Vương Tử kinh hãi nói:

- Nếu nhảy vọt lên không hạ mình xuống thuyền tất làm kinh động đến người đi đường.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát vọt ra bờ sông nhanh như chớp.

Ngũ Vương Tử ngoảnh đầu nhìn thấy Thiết Kỳ Sĩ đi xuống lòng nước bất giác cười nói:

- Y xuống đáy sông rồi.

Thiết Nhị Lang đáp:

- Nước không thấm vào người y được. Y có thể ngồi dưới nước cả nửa năm.

Ngũ Vương Tử kinh hãi hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Cao Thức cười nói:

- Công phu của lão nhị tại hạ cũng biết không rõ.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Thiết Kỳ Sĩ ở đằng lái thuyền ló đầu lên.

Giữa lúc ấy Cao Thức khẽ hô:

- Các vị chú ý! Chân núi có con mủng bơi ngược lên, dưới nước có năm tên yêu nữ.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Hay là Thiết lão nhị bị lộ hình tích rồi?

Cao Thức cúi xuống lượm một viên đá liệng về chiếc thuyền lớn.

Thiết Kỳ Sĩ nghe sau lưng có tiếng tùm vang lên, liền quay lại ngó lên núi thì thấy Cao Thức ra hiệu cho chàng lặn xuống.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý nhưng không lặn xuống nước, chàng lại đảo mắt nhìn mặt sông một lượt. Lúc này con mủng nhỏ đã gần tới chân núi, Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy liền nhìn sư huynh gật đầu.

Cao Thức thấy chàng đã phát giác liền nhìn Ngũ Vương Tử nói:

- Ngũ Vương Gia, y biết rồi. Chúng ta hãy lên núi, ở trên cao ngó xuống xem y đối phó bằng cách nào.

Ngũ Vương Tử liền dẫn nhị đồng ra triền núi phía sau. Lúc này chỉ có bọn y quan sát tình hình dưới mặt sông. Người dưới sông không nhìn thấy được mình.

Thiết Kỳ Sĩ không còn phía sau thuyền nữa, y lặn xuống nước rồi.

Con mủng nhỏ vẫn đi chệnh chếch nhắm về phía thuyền lớn. Khi còn cách thuyền lớn chừng mấy chục trượng, bỗng nghe mấy cô gái quát:

- Đáy mủng thủng rồi! Đáy mủng thủng rồi!

Nước trong mủng nhỏ vọt lên. Bọn Cao Thức ở trên sườn núi nhìn rất rõ đều lấy làm kinh dị.

Ngũ Vương Tử cười mát nói:

- Ở dưới sông có ma.

Cao Thức gật đầu đáp:

- Lão nhị hạ thủ thật là tuyệt diệu!

Thiết nhị lang nói:

- Con mủng nhỏ còn cách bờ sông không đầy hai chục trượng, bọn

chúng có thể bỏ thuyền lội nước đi vào.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Phải rồi! Bọn chúng sợ gì mà rối loạn lên như vậy?

Cao Thức đáp:

- Chắc trong thuyền có đồ vật. Chân tay không lội xuống nước được, nhưng mang vật nặng thì chẳng thể cất bước. Các vị há chẳng thấy năm ả đang rối rít cả lên đấy ư?

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Nước vào mủng nhiều rồi. Bọn chúng đều bị ướt đầm thì còn giữ vật đó làm chi?

Người lái đò trên mủng nhỏ la lên:

- Các cô lội xuống nước đi. Thuyền sắp chìm đến nơi rồi. Tiểu nhân không chịu được nữa.

Bỗng một thiếu nữ quát:

- Gã chết đâm này! Mủng của người mục rồi. Ta còn người mắc bệnh bây giờ làm thế nào? Người mau lội xuống sông lôi thuyền vào bờ, không thì bản cô nương sẽ giết chết cái mạng chó má của người đó.

Thuyền gia vừa khóc vừa la:

- Tiểu nhân cả sản nghiệp chỉ có cái mủng này để sinh sống mà cô nương lại bắt cận nhân tình đến thế ư?

Một cô gái trong đám giận quá đẩy tên lái đò xuống sông. Lạ thay! Tên lái đò rớt xuống nước rồi không ngoi lên nữa.

Ngũ Vương Tử ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Chẳng lẽ lái đò mà không biết bơi?

Cao Thức cười đáp:

- Ngũ gia hãy coi phía hạ lưu của con mủng nhỏ, đó chẳng phải là tên lái đò đang chạy trốn ư?

Ngũ Vương Tử ngó thấy rồi cười nói:

- Bây giờ bọn yêu nữ làm sao? Trong mủng lại còn người có bệnh.

Cao Thức đáp:

- Có bệnh nhân nào đâu. Chắc lại là một gã trai bị cột mang về. Con thuyền lớn kia hiển nhiên là chỗ chứa “hóa phẩm”

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Tại sao không có người giữ thuyền?

Cao Thức đáp:

- Thuyền lớn đậu lơ lửng xa bờ sông, khoang thuyền lại đóng chặt. Tại hạ không tin là không có người giữ thuyền. Trong thuyền nhất định có bọn tà môn, nên người ngoài không thể tiến vào.

Bồng Thiết Nhị Lang la lên:

- Con mủng nhỏ lại xảy ra quái sự. Nó không trôi theo dòng nước mà lại quay ngang đi về phía đối ngạn.

Cao Thức nói:

- Lão nhị ở dưới nước đang hí lộng quỷ thần. Con mủng nhỏ chẳng thể tự động trôi đi, không hiểu y kéo qua bờ bên kia làm chi?

Ngũ Vương Tử đáp:

- Chắc y sợ người bị bắt phải chết đuối.

Cao Thức nói:

- Năm con yêu nữ vào đến bờ bọn chúng càng khốn nạn.

Bạch đại muội la lên:

- Ô hay! Dường như bọn yêu nữ đã phát giác con mủng nhỏ có điều khác lạ. Bọn chúng đang tra xét dưới gầm mủng.

Ả nói đúng. Bồng nghe một tên yêu nữ hét lên:

- Dưới nước có quỷ! Bọn ta bị người trêu chọc rồi.

Tiếng quát chưa dứt, con mủng nhỏ đột nhiên chìm xuống. Năm tên yêu nữ không đề phòng đều bị chìm theo.

Thiết Nhị Lang cả cười nói:

- Hay quá! Hay quá! Bọn chúng có pháp thuật cũng hết đường thi triển.

Ngũ Vương Tử thấy năm ả không ngoi lên mặt nước nữa, liền reo hò:

- Chắc là lão nhị đắc thủ rồi.

Y chưa dứt lời, bồng thấy mặt nước vẫn mầu máu đỏ, tiếp theo đó xác năm cô gái nổi lên. Cao Thức lớn tiếng hô:

- Lão nhị thành công rồi, chúng ta ra đi.

Ngũ Vương tử nói:

- Hãy khoan! Thiết lão nhị dường như đang reung động chiếc thuyền lớn. Chúng ta quanh xuống hạ lưu rồi hãy lộ diện.

Con thuyền lớn trôi đi rất lẹ. Bọn Cao Thức đi quanh xuống hạ lưu chừng nửa dặm thì thuyền đã chênh chéch trôi vào một chỗ có bong cây âm u. Đồng thời bồng thấy Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên khỏi mặt nước. Chàng không nhìn lên bờ nhảy ngay vào thuyền.

Cao Thúc lớn tiếng la:

- Lão nhị! Coi chừng trong thuyền có chuyện nguy hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng nhìn lên bờ cười nói:

- Những người nguy hiểm trên thuyền đều bị tiểu đệ kèm chế hết rồi. Các vị xuống thuyền mà coi. Tiểu đệ đã tìm thấy bọn Tề Bối tử. Bọn họ bị điểm huyết nốt ở khoang sau.

Ngũ Vương Tử nghe nói cả mừng vọt ngay xuống thuyền hỏi:

- Trong khoang có gì nguy hiểm không? Hiền đệ kèm chế những ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cũng là hai yêu nữ. Tại hạ nghe chúng đang ngáy ngủ liền thi triển Thấu Sơn chỉ điểm vào trọng huyết. Chắc chúng không sống được nữa.

Cao Thúc hỏi:

- Lão nhị, sao ngươi lại biết bọn Tề Bối tử ở trong khoang thuyền?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp:

- Bọn họ chỉ bị điểm vào huyết Nhuyễn Ma. miệng vẫn nói được. Tiểu đệ dưới gầm thuyền nghe bọn họ oán trách nhau mà chưa thấy khẩu âm của Tề Bối Tử.

Ngũ Vương Tử nói:

- Lão nhị mau giải huyết cho bọn họ đi, và phải đề phòng còn yêu nữ khác đến.

Thiết Kỳ Sĩ đập cánh cửa khoang thuyền cho mở tung ra. Mọi người kéo vào thấy hai yêu nữ dường như đã tắt hơi lâu rồi.

Ngũ Vương Tử chui vào khoang sau thấy trên ván thuyền quả có năm thanh niên đang nằm thẳng cẳng. Một người trong bọn họ là Tề Cách Lạc lên tiếng:

- Thiết đại hiệp! Bọn tại hạ đã gặp ma.

Thiết Kỳ Sĩ giải khai huyết đạo cho mọi người rồi cười khanh khách nói:

- Các vị được hưởng diễm phúc nhiều quá còn kêu ca gì nữa.

Năm người nhảy bổ lên, hổ thẹn vô cùng, đồng thanh thở dài nói:

- Lũ yêu tinh này ghê gớm quá! Bọn tại hạ lâm vào tình trạng không còn đất dụng võ.

Ngũ Vương Tử gất lên:

- Vì các người coi thường mà nên chuyện, làm ta lo sốt vó. Nếu không có Thiết đại hiệp thì liệu các người còn sống được chăng? Ta mà nóng nảy như ngày trước thì sẽ giao các người qua Tôn Nhân Phủ để nghị tội.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Ngũ Gia! Vụ này không thể trách các vị được, đành bỏ đi là xong. Chúng ta mau rời khỏi nơi đây.

Ngũ Vương Tử xoay mình ra khỏi khoang thuyền, dẫn mọi người đi đường quanh chạy về Hoàng thành. Khi vào tới Bắc Hải thì trời đã hoàng hôn.

Tổng bộ đầu chờ sẵn ở nhà, thấy năm vị bối tử trở về khác nào cát được gánh nặng ngàn cân. Lão thở phào một cái nói:

- Nhờ Trời Phật và hồng phúc của Hoàng Thượng, các vị bình yên trở về.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn lão mỉm cười nói:

- Tổng bộ đầu phải một phen tân khổ.

Tổng bộ đầu liền đáp:

- Đại hiệp cùng quý huynh đệ mới thật là cực nhọc. Tiểu lão cảm kích vô cùng.

Mọi người an tọa rồi, Ngũ Vương Tử hỏi:

- Tổng bộ đầu! Đã tra được lai lịch cái xác chết đàn ông đó chưa?

Tổng bộ đầu đáp:

- Điều tra ra rồi. Y là một sĩ tử trong ngõ Đông Giao Ni, mất tích đã hai bữa nay. Thì thể đã đưa trả lại thân nhân, nhưng bây giờ lại đến chuyện tra án.

Ngũ Vương Tử nói:

- Người về đi! Vụ án này đã được phá rồi, nhưng đừng nói rõ tình hình, phải đề phòng bọn yêu đạo đến báo thù.

Tổng bộ đầu không dám hỏi nhiều, liền thi lễ rồi rút lui.

Cao Thức nhìn Tề Bối Tử hỏi:

- Bối Tử! Câu chuyện của các vị đêm qua ra làm sao?

Bọn Tề Cách Lặc thấy có Thiết Kỳ Sĩ ở đây, biết là Ngũ Vương Tử không đến nổi giao họ sang phủ Tôn nhân mới hơi yên dạ, liền nhăn nhó cười đáp:

- Đêm qua bọn tại hạ rút kiếm xông vào vườn hoa, tới gần đình các có ánh đèn, không ngờ người thấy mùi dị hương rồi mất hết tri giác. Lúc tỉnh lại mới biết bị bọn yêu nữ bắt đem bỏ xuống thuyền.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Các vị có biết lai lịch của bọn yêu nữ không?

Tề Cách Lặc đáp:

- Tại hạ tỉnh lại liền lớn tiếng thóa mạ thì nghe tên cầm đầu bọn chúng nổi lên tròng cười dâm dăng. Thị nói bọn chúng là con gái của Thổ hành thần. Nếu bọn tại hạ thuận theo bọn chúng sẽ được khoái lạc vô cùng.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tức mình lại vừa buồn cười liền xẵng giọng:

- Nói bậy! bọn chúng muốn hút tinh khí và ăn cả tủy xương của các vị.

Rồi chàng quay lại Ngũ Vương Tử cười nói:

- Ngũ Gia! Thế là đủ rồi. Ngũ Gia nên bỏ việc này đi.

Ngũ Vương Tử cũng cười nói:

- Hiền đệ đã biết rõ lai lịch bọn yêu nữ rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn chúng đều là nữ đồ và tỳ tử của Thổ Hành Thần.

Ngũ Vương Tử “ủa” một tiếng hỏi:

- Bọn chúng muốn bắt thật nhiều trai tráng để thỏa mãn thú dục chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chưa chắc chỉ có đàn ông, con gái cũng phải đề phòng.

Cao Thúc nói theo:

- Khổ Linh Kiếm cần lấy nữ nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Không trừ diệt mối hại này tất lòng người hoang mang. Những thanh niên nam nữ có tư sắc ở các nơi không biết bao nhiêu người đã bị nạn rồi.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Ta phải làm thế nào để giải quyết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sau cuộc đại hội Quan Ma Đoàn, tại hạ đã quyết tâm trừ diệt bọn yêu nhân. Dù dẫu không lại Thổ hành thần cũng phải quyết chiến.

Ngũ Vương Tử nói:

- Ta lo rằng mấy bữa nay trong kinh thành đã loạn to rồi:

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ta đành ngày đêm tuần phòng nghiêm mật, chẳng có biện pháp nào hay hơn được.

Sáng sớm hôm sau Tổng bộ đầu đến báo với Ngũ Vương Tử:

- Thưa Điện hạ! Sông Vĩnh Định phát hiện hai con thuyền. Trong thuyền nhỏ có bốn xác chết của đàn ông, mặt nước nổi lên năm thi thể thiếu nữ. Trong con thuyền lớn khác cũng có hai xác chết đàn bà.

Ngũ Vương Tử vội hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Hiền đệ! Tại sao những nam nhân bị yêu nữ bắt ở trong mủng nhỏ hiền đệ lại không can thiệp?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lúc đó tại hạ cũng muốn giải cứu, nhưng nhận ra chúng là nhân vật ở Cổ Mộ môn, nên để chúng về châu thổ.

Ngũ Vương Tử “ủa” một tiếng hỏi:

- Thổ Hành Thần hạ thủ cả đến bọn Cổ Mộ môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ còn lưu hắc quan tài lại ở mủng nhỏ và cả ở thuyền lớn.

Ngũ Vương Tử cười khanh khách nói:

- Thủ đoạn này thật là tuyệt diệu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Có đáng kể là âm độc không?

Ngũ Vương Tử khoan khoái đáp:

- Phải bảo là dương độc mới vừa.

Tổng bộ đầu cũng hiểu ý thờ dài nói:

- Thiết đại hiệp quả là một bó đuốc, đỡ cho quan phủ bao nhiêu là phiền phức. Tiểu lão không hiểu Hắc quan tài ở đâu ra?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tổng bộ đầu muốn lấy, tại hạ cũng còn mấy chiếc.

Tổng bộ đầu cả cười nói:

- Nếu không phải ở tay Thiết đại hiệp đưa ra mà tiểu lão ngó thấy là ớn lạnh xương sống. Hay lắm! Đại hiệp cho tiểu lão một tấm đề phòng khi dùng đến.

Thiết Kỳ Sĩ lấy một tấm đưa cho lão cười nói:

- Tổng bộ đầu muốn dùng nó phải dùng cho thích đáng, nếu không đúng chỗ thì dù nó nhỏ bé thế này cũng đủ chỗ để bỏ lão Tổng vào trong.

Ngũ Vương Tử xè tay ra nói:

- Hãy cho ta xem trước một chút. Người giang hồ coi vật này chẳng khác gì Diêm Vương lệnh.

Thiết Kỳ Sĩ đưa cho y cười đáp:

- Màu đen uy lực không lớn lắm, nhưng màu trắng, màu lam, màu vàng, màu đỏ mới là những màu ghê gớm hơn.

Ngũ Vương Tử giao lại cho tổng bộ đầu nói:

- Tổng bộ đầu đừng cho người khác coi. Nếu không cẩn thận thì ít ra vạ đến thân mình, mà nhiều thì hại đến nha môn.

Tổng bộ đầu trả lại Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đại hiệp! Lão không dám lấy nữa, càng nghĩ càng khiếp sợ.

Thiết Kỳ Sĩ thu lại cười nói:

- Không lấy là hay, chỉ lỡ một chút có thể đem đến họa vô cùng.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Hiền đệ! Theo nhận xét của hiền đệ thì giữa Cổ mộ U linh và Thổ hành thần võ công ai cao thâm hơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Mỗi người đều có sở trường. Bàn về thế lực thì Cổ mộ môn có phần đáng sợ hơn. Tại hạ nói một câu thất kính: ai dám đảm bảo trong bọn thiết vệ sĩ và Kim Điện võ sĩ không có nhân vật ở Cổ Mộ môn trà trộn vào? Đó là một tổ chức tà môn len lỏi vào khắp nơi.

Ngũ Vương Tử cả kinh hỏi:

- Hiền đệ có thể nhận ra được họ chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Coi bề ngoài thì không thể biết được mà phải dụng kế xem sao.

Chàng ghé tai Ngũ Vương Tử nói mấy câu, rồi đưa một tấm Hắc quân lệnh cho y và nói:

- Cách này có thể nhận ra một chút thái độ khác lạ nào chẳng, nhưng phải thận trọng, đừng để người ngay bị oan uổng. Ngũ Gia! Vụ này giao cho Long Hộ giá hành động tương đối ổn thỏa hơn.

Ngũ Vương Tử đáp:

- Biện pháp này hay lắm. Ta phải thử từng tên một.

Y vẫy tay cho năm tên Bối tử rút lui rồi cũng ra về. Tiếp theo, anh em Thiết Kỳ Sĩ ăn cơm xong cũng ra đi, chỉ lưu lại Bạch đại muội ở nhà.

